

ДО ЕДИН ЖИТЕЛ НА ЗЕМУН: ЗА ЦЕЛТА НА ЖИВОТА

Питате ме още: каква е целта на този живот? Това ни е открито от Евангелието и само от Евангелието. Затова единствено християните могат да знаят истинската цел на живота. Мюсюлманите знаят за нея само дотолкова, доколкото Коранът заема нещо от евангелското откровение. Нехристиянските народи, непознаващи евангелското откровение, не знаят и целта на човешкия живот на земята. Тази цел е Небесното Царство. Още с първите си думи Христос открива тази цел: *„Покайте се, защото се приближи Царството Небесно“*. А последните Му думи са: *„Идете по цял свят и проповядвайте Евангелието на всички твари“* (Марк. 16:15). Не говорят ли и всички Негови притчи за Небесното Царство? Неговото възнесение и явяването Му от онзи свят не свидетелстват ли отново за същото? Спокойно може да се каже, че цялото Христово Евангелие, от началото до края, говори и свидетелства за Небесното Царство като цел на човешкия живот. Евангелието е книга за целта на този живот и за пътя, който води до нея. Но преди всичко за целта, защото първо трябва да се знае къде отиваме, а едва след това – как.

ДО СЪЩИЯ: ЗА СЪЩОТО

Христос не е само Учител, Който учи каква е целта на земния живот, но и Водач на човечеството към тази цел. Той затова и се е възнесъл на небесата, за да ни покаже къде е целта ни. Христос е нарекъл Себе Си Пастир. Знаят ли овцете своя път и своята цел без пастира? Не знаят, нали? И щом пастирът се отдалечи от тях, те изпадат в смут, разпръсват се и стават съвсем безсловесни. А докато пастирът е с тях и докато вървят след него, изглеждат словесни, т.е. разумни, но не заради своята собствена словесност, а заради словесността на пастира.

В наше време мнозина са станали като безсловесно стадо, объркано и пръснато, и се лутат насам-натам, без да знаят накъде и как да вървят. Лутат се, защото са изгубили от очи своя Водач и Пастир. Така са се лутали и всички езичници преди Христос. И блеейки, са се прилепвали към земята и към земната паша.

В древни времена в Южна Италия имало град Сибарис. Неговите жители били прочути със своя безцелен, разкошен и порочен живот. За тях не вжал философският девиз „Улови деня!“, а един друг – „Улови нощта!“ Защото те будували и се отдавали на удоволствия повече през нощта, отколкото през деня. Сибаритите се хвалили, че никога не са виждали нито изгрева, нито залеза на слънцето. Били изгонили от града всички петли, за да не развалят нощните им веселби, и всички занаятчии, които чукат, хлопат и стържат, за да не смущават дневния им сън. Освен това определяли големи награди за онези, които измислят някакво ново

ястие.

Погинали са. Погинали са и за земния, и за небесния живот като всички, за които земното царство е единствено съществуващото. Погинали са като Содом и Гомор, като Капернаум, Тир и Сидон. Погинали са като безсловесно стадо без пастир.

Мир Вам и радост от Господа!

Св. Николай Велимирович

„До изгонените от рая. Мисионерски писма“

Изд. „Покров богородичен“, София 2012 г.